

Roofvogelhouding

In de maand oktober zag ik ze weer staan. Een groepje vogelaars op de Puinhoop ten noorden van Katwijk en op de Driehoek ten noorden van Noordwijk. Ze bestudeerden daar de vogeltrek. Ieder vleugeltje werd gezien, ieder piepje gehoord. Toch doen ze het niet goed. De beste manier om de trek van vogels te bestuderen is op de rug, tegen een duintje aan. Ik heb dat niet van mezelf. Het was Luuk, broer van Jan en Nico Tinbergen, beiden met de Nobelprijs onderscheiden, die er over schrijft in zijn boekje **VOGELS ONDERWEG**.

Luuk Tinbergen schreef en tekende, als lid van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie, enkele boekjes met veldkenmerken van vogels. Hoewel wat verouderd, zijn de vliegbeelden in deze boekjes nog altijd bruikbaar. Zijn proefschrift ging over een roofvogel, de Sperwer. Hij schreef ook een boekje over de vogels in hun domein, maar het genoemde boekje over de vogeltrek spant wat mij betreft de kroon. Naar mijn gevoel moet iedereen die wel eens naar vogels kijkt, dit in de kast hebben.

Op een begrijpelijke wijze wordt de jaarlijkse reis van broed- naar overwinteringsgebieden beschreven. Zo laat hij in tekeningen de stuwbanen zien langs de kust. De meeste vogels vliegen niet graag over zee.

In zijn woord vooraf schrijft hij: Maar soms openbaart de trek zich in zijn volle grootsheid. Oktober is daarvoor de maand. Kies dan uw uitkijkpost op een hoge top in de zeereep van het Hollandse duin. Het best zult u het treffen bij een zuidenwindje en een ijle bewolking met veel blauw ertussen. Nog voordat de zon boven de horizon uitkomt, zet de trek al in. Het mooist zijn de

Spreeuwen in hun dichtgepakte, brede, maar ondiepe vliegorde... Dan zijn er de vinken, druk lokkend en dansend door hun golvende vlucht... Ze wisselen af met leeuweriken, met ongedurige troepen Kneutjes, met Piepers en met een enkele late kwikstaart. Iets hoger gaan de Kraaien, Roeken en Kautjes, dicht aaneengesloten in troepen, en statig wiekende bonte kraaien, altijd ver uit elkaar en dikwijls zelfs alleen.

Zo beleefde Luuk Tinbergen de vogeltrek langs de kust in 1948. Niet alles is onveranderd. De Bonte Kraaien trekken bijvoorbeeld niet meer. De omstandigheden in het noorden zijn zodanig veranderd, dat ze daar in de winter blijven. Niet veranderd is de manier om de trek te bekijken. Juist!, Op de rug tegen een duintje aan. Een nadeel heeft deze methode wel. Als je daar zo lekker ligt, met een zonnetje in je gezicht, dan kun je nog wel eens wegzakken.

W.Andelaar